

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1976	Κυριακὴ Κ' [Γ' Λουκ.] (Γαλ. 1,11-19) 6 Νοεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Θαυμαστὲς μεταβολές

«Ἀδελφοί, ἠκούσατε τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίδωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν» (Γαλ. 1,13)

Δὲν ζῆ, ἀγαπητοί μου, τὸ ψάρι ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, τὸ πουλὶ ἔξω ἀπ' τὸν ἀέρα, κι ὁ ἄνθρωπος ἔξω ἀπὸ τὴ θρησκεία· πεινᾷ καὶ διψᾷ τὸ Θεό. **Ἡ θρησκεία εἶνε ἡ πιὸ ὑψηλὴ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς.** Καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θ' ἀναγκαστῆ νὰ πιστέψῃ κάτι ἄλλο· θὰ καταστήσῃ νὰ πιστεύῃ στὸ διάβολο, θὰ κἀνῆ θεὸ τὰ πάθη του (τὸ τσιγάρο, τὸ χαρτί, τὴ μπάλλα, τὸ κρασοπότηρο, τὴν αἰσχρὴ γυναῖκα, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα - τὸν «μαμωνᾶ» Λουκ. 16,9-11,13).

Ἐὰν παραμερίσουμε τὴ διαστροφή αὐτῆ τῆς ψυχικῆς ἀνάγκης ποὺ λέγεται θρησκευτικὸ συναίσθημα, εἶνε γεγονὸς ὅτι τὰ δισεκατομμύρια τῶν λαῶν θρησκεύουν. Καὶ **εἶνε πολλὲς οἱ θρησκείες.** Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ μία θρησκεία ποὺ εἶνε **ἡ μόνη ἀληθινὴ πίστις,** ποὺ ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο μέχρι τὸν τρίτο οὐρανό, ποὺ σταλάζει μέσα μας στίς πιὸ βασανισμένους στιγμὲς τὸ βάλασμα τῆς θεϊκῆς παρηγοριᾶς, ποὺ μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε ὅτι πλαστήκαμε γιὰ τὰ οὐράνια, αὐτὴ εἶνε **ἡ θρησκεία ποὺ δίδαξε καὶ ἱδρυσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.** Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομά του εἰς αἰῶνας αἰώνων, ποὺ ἦρθε καὶ μᾶς ὠδήγησε στὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας.

Μὰ ἀκούω ἀντιρρήσεις. Αὐτὰ ποὺ λές, θὰ ποῦν μερικοί, εἶνε θεωρητικά, κάπως λυρικά - ποιητικά, φαντασιώδη. Ἐμεῖς **θέλουμε** πράγματα χειροπιαστά, ντοκουμέντα καὶ **ἀποδείξεις** γιὰ νὰ πιστέψουμε... Ἀποδείξεις λοιπὸν ζητᾶτε; Ἄν μπορῆτε νὰ μετρήσετε τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τότε θὰ μπορέσετε νὰ μετρήσετε καὶ τὶς ἀποδείξεις ποὺ ἔχει ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας.

Μία ἀπόδειξις τρανὴ, ποὺ φτάνει καὶ μόνο αὐτὴ νὰ πείσῃ τὸν κάθε ἀπροκατάληπτο, εἶνε ἓνα ὄνομα· τὸ ὄνομα **ἀπόστολος Παῦλος.** Εἶνε κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων.

Τὸν ἀκούσατε σήμερα; «Ἠκούσατε», λέει, «τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίδωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ

Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν» (Γαλ. 1,13). Τί θέλει νὰ πῆ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἀπόστολος;

* * *

Ὅμιλεῖ γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς του καὶ τί κάνει· **κατηγορεῖ τὸν ἑαυτό του.**

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς τὸ κάνει αὐτό; Ὅχι ὁ κόσμος ποὺ εἶνε ἔξω, ἀλλὰ κ' ἐσεῖς ποὺ εἶστε μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἔχετε ἴσως μέσα σας κάποιο κάρβουνο, ἔχετε διαπράξει κάποιο ἁμάρτημα, καὶ μέχρι τώρα δὲν πήγατε ποτέ νὰ ἐξομολογηθῆτε, νὰ τὸ πῆτε μυστικά, σὲ ἓνα μόνο πνευματικό. Ἐλάτε λοιπὸν νὰ δῆτε τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ποὺ ὄχι σὲ ἓνα πνευματικὸ πατέρα, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐξομολογεῖται, **κάνει δημοσίᾳ ἐξομολόγησι·** ἐλάτε νὰ θαυμάσετε τὴν εἰλικρίνειά του. Τὸν ἀκούσατε;

Ὁ Παῦλος, προτοῦ νὰ πιστέψῃ, εἶχε ἄγριες διαθέσεις ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ· **ἦταν ἓνας λύκος.** Ὅπως ὁ λύκος μπαίνει στὸ μαντρί καὶ κατασπαράζει τὰ πρόβατα, ἔτσι καὶ ὁ τότε Σαῦλος. Φανατικὸς αὐτὸς Ἰουδαῖος, θεωροῦσε τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸν χειρότερο ἐχθρὸ καὶ κατεδίωκε μὲ μανία τοὺς πιστοὺς. Ὅπου ἄκουγε ὅτι ὑπῆρχαν Χριστιανοί, ἔμπαινε μέσα μὲ ἐξουσία, ἄρπαζε ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ, τοὺς ἔδενε, τοὺς τραβοῦσε βιαίως, τοὺς περνοῦσε ἀπὸ δρόμους καὶ πλατεῖες, τοὺς ἐξευτέλιζε, τοὺς ὠδήγοῦσε σὲ δικαστήρια ὡς ἐκεῖνα ποὺ δίκασαν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστό, δικαστήρια Ἄννα καὶ Καϊάφα, ποὺ τοὺς καταδίκασαν σὲ φυλακίσεις καὶ σὲ θάνατο. Διαβάστε τὰ ἄγια βιβλία, τοὺς βίους τῶν ἁγίων, διαβάστε τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων (βλ. κεφ. 60-70), νὰ δῆτε· στὸ μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν λιθοβολοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν, ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ νεαρὸς τότε Σαῦλος· φύλαγε τὰ ροῦχα του καὶ φώναζε «θάνατος στὸ Στέφανο!». Αὐτὸς ἦταν ὁ Παῦλος προτοῦ νὰ πιστέψῃ στὸ Χριστό, λύκος καὶ θηρίο ἀνήμερο.

Ἐὰν τώρα σᾶς πῆ κάποιος ὅτι ἕνας λύκος ἀπ' αὐτοὺς πού γυρίζουν λ.χ. πάνω στὴν Πίνδο ἔγινε ἄρνι, θὰ τὸ πιστέψετε; Καὶ ὁμως! αὐτὸ πού δὲν γίνεται στὸν κόσμον τῆς φύσεως, γίνεται στὸν κόσμον τῆς χάριτος, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Βλέπουμε ἐδῶ αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ μεταβολή· τὸν ἀπόστολο Παῦλο σὲ μιὰ στιγμή ν' ἀφήνη τὴ μανία, τὰ σχοινιά, τὰ μαχαίρια καὶ τὶς ἀλυσίδες, καὶ **ἀπὸ διώκτης νὰ γίνεται κήρυκας τοῦ Χριστοῦ**. Ἐλάτε τώρα, σεῖς οἱ ἄπιστοι, νὰ ἐξηγήσετε πῶς ὁ Παῦλος μεταστράφηκε;

Νὰ πῶς μεταστράφηκε. Ἄστραψε μπροστά του σὰν ἀστραπή ὁ Ἐσταυρωμένος, καὶ ἄκουσε σὰν κεραυνὸ τὴ φωνὴ «*Σαοὺλ Σαοὺλ, τί μὲ διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν*» (Πράξ. 9,4· 22,7· 26,14). Τί κάνεις, δηλαδή; προσπαθεῖς νὰ μὲ πολεμήσεις; Εἶνε σὰν νὰ δίνης κλωτσιές σὲ καρφιά μὲ πόδια γυμνά. Δὲν πρόκειται νὰ κάνης τίποτε· μόνο τὰ πόδια σου θὰ ματώσης. (**Καρφί** εἶνε πράγματι ἡ πίστις ἢ ὀρθόδοξος. Ἄς κλωτσᾶνε ὅλοι οἱ ἄπιστοι, δὲν θὰ τὴ νικήσουν· αὐτοὶ θὰ ματώσουν τὰ πόδια τους). Ἀπὸ τὴν μακαρία ἐκείνη στιγμή τοῦ ὁράματος παρὰ τὴν Δαμασκὸ ὁ Σαῦλος μεταβλήθηκε ριζικά· **ὁ λύκος αὐτὸς ἔγινε ἄρνι τοῦ Χριστοῦ**.

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό· ἀλλὰ καὶ πῆγε, αὐτὸ τὸ ἄρνι τοῦ Χριστοῦ, καὶ μπῆκε μέσα σὲ κοπάδι λύκων· γιατί λύκοι ἦταν οἱ Γαλάτες, πού κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τὸ Σαγγάριο ποταμὸ (ἐκεῖ πού ἔφθασαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία). Οἱ Γαλάτες ἦταν ἄγρια φυλὴ πού λάτρευε αἰσχροὺς θεοὺς· κατοικοῦσαν σὲ σπηλιές, ἔτρωγαν ὠμὸ τὸ κρέας, θυσιάζαν τὰ παιδιά τους καὶ σκοτώναν τὶς γυναῖκες τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πῆγε καὶ κήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· καὶ κατῶρθωσε, αὐτοὺς **τούς λύκους, νὰ τοὺς κάνη ἄρνια** καὶ νὰ ἰδρῦση μία σπουδαία ἐκκλησία μὲ ἔδρα ἐπισκόπου στὴν Ἄγκυρα. (Τὰ μέρη αὐτὰ ἦταν χριστιανικὰ μέχρι τότε πού τὰ χάσαμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας). Στους Γαλάτες λοιπὸν πῆγε τὸ ἄρνι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς ἔκανε κι αὐτοὺς ἄρνια. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ συνδέονταν μαζί του, τοὺς γράφει αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, πού κάθε γραμμὴ της στάζει ἀπὸ δάκρυ κι ἀπὸ αἷμα τῆς καρδιάς του.

* * *

Ἡ θρησκεία μας, ἀδελφοί μου, εἶνε ζωντανή, κάνει θαύματα, ὅπως αὐτὴ ἡ μεταστροφή τοῦ διώκτη σὲ κήρυκα τῆς πίστεώς μας. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἕνα φαινόμενο μεμονωμένο· ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο **ὑπάρχουν καὶ ἄλλες περιπτώσεις** θαυμασῶν μεταβολῶν.

Ἄν ἀνοίξετε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, θὰ δῆτε ὅτι π.χ. στὰ τέλη Ὀκτωβρίου γιορτάζου-

με κάποια **ὁσία Μαρία**. Ἦταν ἕνα κορίτσι σὰν τὰ κρύα νερά, σὰν τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας της, πῆγε σὲ μιὰ μεγαλούπολι, ἐκεῖ ἔπρεσε σὲ χέρια διεφθαρμένων ἀνθρώπων καὶ ἔγινε μιὰ κοινὴ γυναίκα. Ζοῦσε σὰν πριγκίπισσα, ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνης αὐτά; Προτιμότερο, κορίτσι μου, νὰ ἴσαι ντυμένη μ' ἕναν ἀλατζᾶ καὶ νὰ περπατᾶς ξυπόλητη, μὰ νὰ ἴχης ψηλὰ τὸ μέτωπο σὰν ἄξια Ἑλληνίδα καὶ Χριστιανή, παρὰ νὰ πουλήσης τὴν τιμὴ σου γιὰ νὰ σοῦ δώση ἡ φαύλη κοινωνία παλάτια καὶ μέγαρα. Καὶ αὐτὴ λοιπὸν διεφθάρη καὶ κατήνησε μιὰ γυναίκα κοινὴ πού πουλοῦσε τὸ κορμί της. Ἔμεινε ἔτσι ὡς τὸ τέλος; (Ἄχ, θὰ δώσουμε λόγο ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ γιὰ τὰ πλάσματα αὐτά, ἀπ' τὰ ὁποῖα γέμισε ὁ τόπος μας!). Δὲν ἔμεινε ἔτσι. Μέσα ἐκεῖ, στὸ σπίτι τῆς ἁμαρτίας, ἔρριξε τὰ δίχτυα τοῦ ὁ μεγάλος ψαρᾶς, ὁ Χριστός· πῆγε ἐκεῖ ὁ θεῖος της, **ὁ ἀσκητὴς Ἀβράμιος**, πού ἔμαθε γι' αὐτὴν· κατέβηκε μέσ' στὴ σπηλιὰ τοῦ διαβόλου, καὶ κατῶρθωσε νὰ τὴν ἐλευθερώση. Καὶ ἡ Μαρία ὄχι μόνο λούστηκε καὶ καθαρίστηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ ἔγινε ἁγία καὶ θαυματουργός· γιορτάζει στὶς 29 Ὀκτωβρίου μαζί μὲ τὸν θεῖο της.

* * *

Μιὰ θρησκεία, ἀδελφοί μου, πού παίρνει ἕναν τελώνη καὶ τὸν κάνει εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο, ἕνα ληστή καὶ τὸν κάνει νὰ λέη τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), πλάσματα ἁμαρτωλὰ καὶ τὰ κάνει ἀγγέλους, μιὰ τέτοια θρησκεία **δὲν κινδυνεύει**. Ἄς φωνάζουν οἱ ἐχθροὶ της ὅ,τι θέλουν. Θὰ μείνη αἰώνια. Κανεῖς δὲ θὰ μπορέση νὰ τὴν κλονίση.

Τὸ δικό μας χρέος ποιό εἶνε; Πρῶτα - πρῶτα νὰ πιστέψουμε στὴν ἁγία μας θρησκεία. Ἔπειτα, νὰ κλείσουμε τ' αὐτιά μας σὲ καθένα πού ἔρχεται ἀπ' ἔξω νὰ μᾶς ἀφαιρέση τὴν πίστι μας, τὸ μεγαλύτερο κειμήλιό μας. Ἀκόμη, μέρα - νύχτα νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό, πού μᾶς ἄνοιξε τὰ μάτια νὰ γνωρίσουμε τὴν ἁγία αὐτὴ θρησκεία. Καὶ τέλος, νὰ ρίξουμε κ' ἐμεῖς τὰ δίχτυα μας μέσα στὴν κοινωνία καὶ νὰ προσπαθήσουμε **νὰ φέρουμε κι ἄλλους κοντὰ στὸ Χριστό**, ὥστε νὰ αὐξάνη ἡ ποιίμνη του. Νὰ γίνουμε ὅλοι ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ, μιὰ καρδιά· ὅλες οἱ καρδιές κι ὅλα τὰ στόματα νὰ γίνουμε μιὰ κιθάρα καὶ νὰ ψάλλουμε αἰωνίως κ' ἐδῶ κάτω στὴ γῆ κ' ἐπάνω στους οὐρανοὺς, νὰ ψάλλουμε· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**